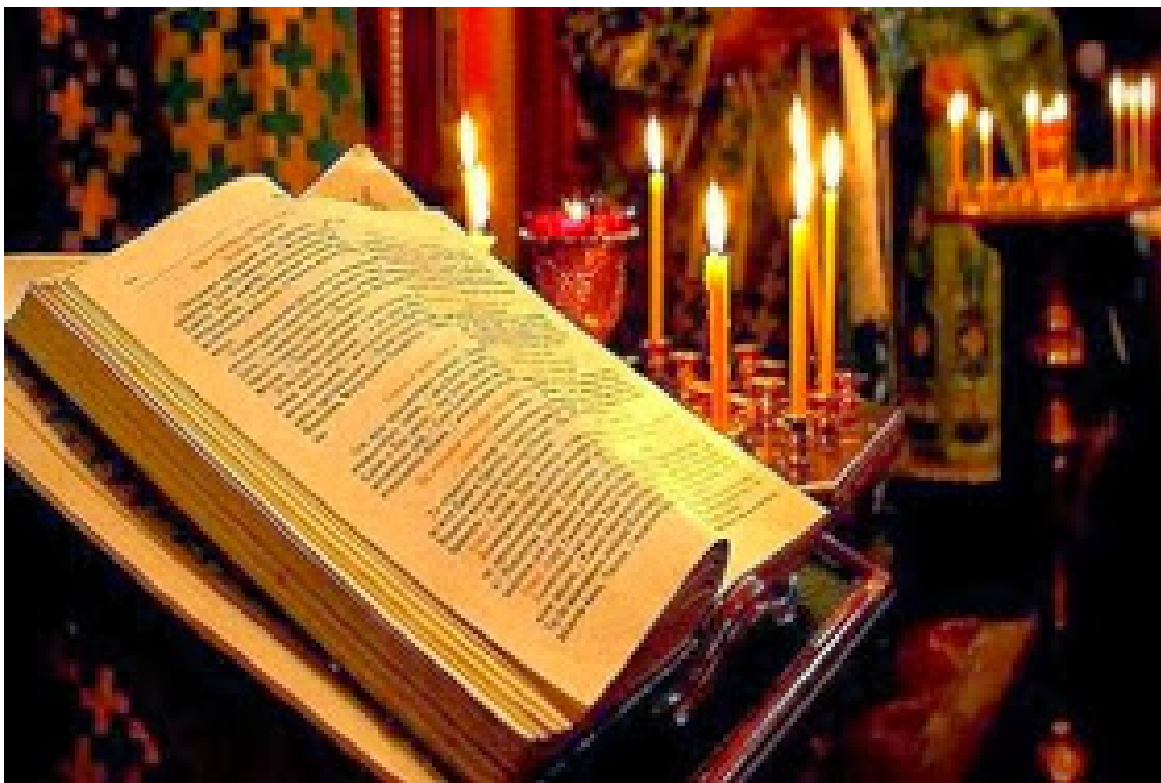

Το μεγαλείο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η νηστεία αυτή των τεσσαράκοντα ημερών —σύν τή μεγάλη Εβδομάδα— είναι η νηστεία του Χριστού μας στήν έρημο του Ιορδάνη, μετά τή θεία Του βάπτιση. Καί τήν καθιέρωσαν οι πατέρες καί η Εκκλησία, καί προσπαθουμε καί μείς μέσα σέ σαράντα μέρες νά κάνωμε έναν αγώνα. Οι παλαιότεροι έκαναν πολλά καί μεγάλα, καί αρκετοί σήμερα. Ευτυχώς! Υπάρχουν όμως καί οι άλλοι, οι αδύνατοι, οι λαγωοί, πού δέν είμαστε όρη τά υψηλά, καί δέν ειμαστε ελάφια, πού θέλουμε λίγη παρηγοριά, καί λίγη ενίσχυση, σ αυτό τό μέγα της νηστείας πέλαγος, καί συνάμα τόν καλόν αγώνα καί τό μέγα καλό πού προκύπτει.

Τί είναι δηλαδή αυτό τό στάδιο; Τό στάδιο των αρετών. Τί κάνομε; Φροντίζομε λίγο παραπάνω από τίς υπόλοιπες μέρες του χρόνου, τόν εαυτό μας, τήν ψυχή μας τήν αθάνατη, καί τό σώμα μας πού είναι τό φυλακτήριό της, τό περίβλημά μας. Τά φροντίζομε καί τά δύο, καί τά καθαρίζομε από παντός μολυσμού. Τά καθαρίζομε. Φροντίζομε τή ψυχή μας, τόν εαυτό μας. Στρεφόμαστε πρός τά μέσα, αφήνομε για λίγο τά έξω, όσο μπορούμε καί όσο γίνεται καί κάνομε αυτομεμφία καί αυτοθεώρηση. Βλέπομε, κατηγορούμε καί τόν εαυτό μας· έχομε τόσα καί τόσα νά τόν κατηγορήσουμε, πού δέν θά ευκαιρίσωμε νά κατηγορήσωμε κανέναν άλλον. Καί γι αυτό λέει όμορφα, μεταξύ των άλλων, καί η ευχή του αγίου Εφραίμ: «Δώρησαί μοι του οράν τά εμά πταίσματα καί μή κατακρίνειν τόν αδελφόν μου». Είναι δώρο νά μας φωτίζει ο Θεός νά βλέπομε τά δικά μας πταίσματα, τή δική μας δυσκολία, τά δικά μας βάσανα.

Τότε τί κάνομε; Ασχολούμεθα μέ τόν εαυτό μας, καί αφήνομε τόν πλησίον νά ασχοληθεί καί κείνος μέ τά δικά του. Καί αφού βρούμε λοιπόν μερικά πράγματα στόν εαυτό μας, καί ζητήσουμε τή συγγνώμη του Θεου, καί λάβουμε τή μετάνοιά Του, τήν ευλογία Του, καί μαλακώσει καί ηρεμίσει καί σπλαχνιστεί η ψυχή μας, τί κάνομε; Βγαίνομε καί πρός τά έξω. Δέν μπορούμε νά είμαστε πάντα μέσα. Βγαίνομε στόν αδελφό μας πού βλέπομε. Γιατί άν δέν φροντίσωμε τόν αδελφό μας πού βλέπομε, τόν Θεό μας πού δέν βλέπομε πώς θά τόν φροντίσουμε καί πώς θά ασχοληθούμε μαζί του, κατά τόν Άγιο Ιωάννη τόν Θεολόγο. Καί τί κάνομε. Πώς τόν βλέπομε τόν αδελφό μας; Μέ μάτια εσπλαχνίας. Μέ μάτια πού βλέπομε καί τόν εαυτό μας, μέ συμπόνια, μέ κατανόηση, μέ συγγνώμη... Καί τί γίνεται; Είναι καλύτερα έτσι. Μαλακώνει καί αυτός, καί αρχίζει νά μας καλοέχει. Καί τί κάνομε. Προκόβουμε λιγάκι. Φεύγει από μέσα μας τό κακό, φεύγει από μέσα μας αυτή η ένταση, φεύγει αυτή η κλαυσοφαγούρα, η κακεντρέχεια, η κακία, η παλιανθρωπιά... Φεύγει. Καί τί κάνομε; Ομορφαίνομε. Καί τί κάνομε μετά; Κοιτάζομε καί τή μοναδική μας αγάπη. Τό Χριστό μας. Μέσω του εαυτού μας, καί μέσω του συνανθρώπου μας, φτάνομε στό Χριστό μας. Στή ψυχή της ψυχής μας. Σέ Κείνον πού είναι τό Α καί Ω, πού είναι η πρώτη καί η στερνή μας αγάπη. Αυτόν θά έχωμε πάντοτε. Είναι η Νυμφίος της ψυχής μας, όπως θά Τόν πούμε τήν Αγία καί Μεγάλη Εβδομάδα, καί θά Τόν παρακαλέσωμε νά μας φροντίζει νά μήν πέσωμε σέ ραθυμία αλλά νά είμαστε σέ εγρήγορση, αγρύπνια. Καί αυτό επιτυγχάνεται μέ τήν αγάπη.

Έχει η Εκκλησία μας τόσες πολλές ακολουθίες, τίς πέντε κυρίως πρώτες ημέρες της κάθε Εβδομάδος την νηστειαν, από Δευτέρα μέχρι Παρασκευή, τόσες πολλές ακολουθίες πού όμως οι κοσμικοί λέμε: Τί τά θέλομε όλα αυτά; Πώς νά τά αντέξομε; Καί χρόνο νά έχομε, δέν έχομε τή διάθεση νά τά πούμε, νά τά ακούσομε. Αυτά είναι γραμμένα από ερωτευμένους ανθρώπους. Ερωτευμένους μέ τόν θείο έρωτα, πού έπασχαν τά θεία καλώς. Κι όταν κανείς αγαπά, κι όταν είναι

ερωτευμένος, θέλει συνέχεια νά αγρυπνεί. Κι άς κοιμάται... αγρυπνεί η καρδιά του. Θέλει να μιλά για τόν έρωτά του, για τήν αγάπη του, για τή λατρεία του, για τόν δικό του καί καταδικό του. Λέει, ξαναλέει... Κι όχι μόνο αυτό· θέλει νά βάνει καί τούς άλλους νά λένε γι αυτόν. Νά τόν υμνούν, νά τόν γεραίρουν, νά τόν μεγαλύνουν, νά τόν εγκωμιάζουν, νά ασχολούνται, νά λένε τό όνομά του, νά ξαναλέν τό όνομά του καί πάλι τό όνομά του. Γι αυτό καί τώρα πόσα Κύριε, ελέησον. Γιατί τόσα; Γιατί υπάρχει άγάπη. Εμείς έχομε λιγότερη αγάπη ελάχιστη, τίποτε μας φαίνεται δύσκολο. Καί τότε τί κάνουμε; Κάνουμε λίγο. Γιατί άμα κάνουμε τό πολύ χωρίς νά μπορούμε, θά μας στρίψει. Κάνουμε λίγο. Λίγο-λίγο, λίγο-λίγο, λίγο-λίγο, καί μπαίνουμε καί μείς μέσα σ αυτό τό μείκος κύματος. Μέσα σ αυτή τή θεία καλοσύνη. Μέσα σ αυτό τό τραγούδι της αγάπης, τόν έρωτα της χαράς. Μπαίνομε στό μεγαλείο της Εκκλησίας. Καί τί κάνομε σιγά-σιγά; Συνηθίζομε. Μας αρέσει, μας ευχαριστεί. Κι όταν φεύγουμε από τήν Εκκλησία τό σπίτι μας, πού κάναμε προσευχή, τό σιγοφέρνομε στό νού μας, στή ψυχή μας, στή διάνοιά μας, στό στόμα καί στά χείλη μας. Καί γινόμαστε λίγο-λίγο πιό όμορφοι. Ομορφαίνουμε. Ομορφαίνουν καί οί άλλοι. Καί φτάνουμε στήν Αγία καί Μεγάλη Εβδομάδα χωρίς νά τό καταλάβουμε. Ξέρει η Εκκλησία. Δέν θέλει νά κάνουμε πολλά, αλλά μας λέει πολλά για νά κάνουμε λίγα οι περισσότεροι. Οι λίγοι τά κάνουνε τά πολλά καί μπράβο τους. Είναι ελάφια. Εμείς όμως είμαστε λαγωοί καί καταφυγή μας ο Χριστός.

Καί οι πατέρες παλαιότερα στό προσκυνητάρι τού ναού έβγαζαν τήν εικόνα του Αγίου του ναού καί έβαζαν για σαράντα ημέρες τήν εικόνα του ελεήμονος Χριστού. Γιατί όλες αυτές οι σαράντα μέρες είναι μιά μεγάλη δεσποτική εορτή. Γι αυτό καί δέν γίνονται λειτουργίες, όταν κάνουμε τή νηστεία από τή Δευτέρα μέχρι Παρασκευή εκτός τίς Προηγιασμένες πού είναι λειτουργίες έτοιμες, γιατί έχομε καί πένθος· κλαίμε για τίς αμαρτίες μας, κλαίμε γιατί σταυρώσαμε τόν Χριστό μας, κλαίμε για τίς αμαρτίες τών άλλων, κλαίμε καί για τούς πεθαμένους μας, κλαίμε καί γιατί ταλαιπωρήσαμε τήν δημιουργία, κλαίμε καί τί δέν κλαίμε;

Ολόψυχα εύχομαι, πατέρες καί αδελφοί μου, νά περάσουμε όλοι καλή καί Αγία Σαρακοστή, καλή δύναμη, καλόν αγώνα, καί καλό Πάσχα.

π.Ανανίας Κουστένης

Πηγή: theomitoros.blogspot.com